

UZASADNIENIE

K. K. został oskarżony o to, że w dniu 1 lutego 2015 roku w P., woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości - 3, 35 promila alkoholu we krwi, prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...), będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgierzu VI Wydział Grodzki o sygn. akt. VI K 505/02 z dnia 06 marca 2003 roku,

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

Wyrokiem z dnia 13 stycznia 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 235/15 Sąd Rejonowy w Łęczycy:

I. oskarżonego uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 1 i 4 k.k. skazał go, a na podstawie art. 178 § 4 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych,

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w lądowej strefie ruchu na okres 4 lat,

III. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 761, 30 złotych tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 400 złotych tytułem opłaty.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożył Prokurator Rejonowy w Łęczycy, zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego K. K..

Na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. skarżący zarzucił wyrokowi obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 58 § 3 k.k. poprzez błędne powołanie wskazanego przepisu jako podstawy wymierzenia oskarżonemu K. K. kary grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki w kwocie 20 złotych za przypisany mu czyn z art. 178a § 1 i 2 k.k., podczas gdy art. 58 § 4 k.k. nie pozwalał na wymierzenie grzywny wobec sprawcy czynu z art. 178a § 4 k.k.

W konkluzji apelacji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego oraz zawarty w niej wniosek końcowy zasługują na uwzględnienie.

Analiza akt przedmiotowej sprawy przeprowadzona w kontekście wywiedzionego w środku odwoławczym zarzutu bezspornie dowodzi, że wyrok Sądu Rejonowego w Łęczycy zapadł z obrazą prawa materialnego, a także przepisów postępowania, co skutkować musiało koniecznością uchylenia wadliwego orzeczenia i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Z uwagi na zakres zaskarżenia przedmiotowego rozstrzygnięcia nadmienić jedynie wypada, iż Sąd Rejonowy w Łęczycy dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w sposób zgodny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, w oparciu o który to materiał poczynił trafne ustalenia faktyczne, poddając je właściwej subsumpcji i uznając, iż oskarżony K. K. dopuścił się czynu zabronionego wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 i 4 k.k.

Jak wynika z akt sprawy oskarżony nie kwestionował prawidłowości poczynionych w sprawie ustaleń, ponadto złożył wniosek o skazanie bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie uzgodnionej z prokuratorem kary, który to wniosek został przez sąd uwzględniony.

Wskazania wymaga, iż orzeczona zaskarżonym wyrokiem kara grzywny była zgodna z treścią złożonego wniosku jeśli chodzi o jej wysokość, niemniej jednak sąd meriti błędnie przywołał w podstawie prawnej jej wymiaru art. 58 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., na co słusznie zwrócił uwagę skarżący.

Przepis art. 58 § 3 k.k., w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku, kiedy to został uchylony na mocy ustawy z 20 lutego 2015 r. (Dz. U. 2015, poz. 396) stanowił, iż w sytuacji, gdy przestępstwo było zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat, sąd mógł orzec zamiast kary pozbawienia wolności grzywnę albo karę ograniczenia wolności do lat 2, w szczególności jeżeli orzekał równocześnie środek karny. Należało jednak mieć na uwadze, iż § 4 tego przepisu, również uchylony wskazaną powyżej ustawą z dniem 1 lipca 2015 r., nie pozwalał na skorzystanie z uregulowania w tym kształcie w stosunku do sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k. Tymczasem oskarżony nie dość, że dopuścił się prowadzenia pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości, to jeszcze uczynił to będąc uprzednio prawomocnie skazanym za tożsamy czyn wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 6 marca 2003 r., które to skazanie nie uległo zatarciu. Tym samym w stosunku do niego wyłączona była możliwość skorzystania z dyspozycji art. 58 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku, zaś podstawę wymiaru uzgodnionej z oskarżonym kary grzywny mógł ewentualnie stanowić art. 37a k.k. Wówczas jednak należałoby zwrócić uwagę na art. 42 § 3 k.k., który także musiałby zostać uwzględniony przy uzgadnianiu treści rozstrzygnięcia, a przewidujący dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, na co w dotychczasowym wniosku oskarżonego o poddanie się karze nie wyrażał on zgody i nie zajął stanowiska.

Z racji tego, iż kara grzywny wymierzona w przedmiotowej sprawie orzeczona została niezgodnie z wymogami prawa karnego materialnego, zaś do wydania wyroku doszło na skutek uwzględnienia wniosku złożonego w trybie konsensualnym, przewidzianym w art. 387 § 1 i 2 k.p.k., przedmiotowy wyrok podlegał uchyleniu na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k.

W toku ponownego rozpoznania sprawy sąd rejonowy uwzględni powyższe uwagi i po zweryfikowaniu stanowisk wyrażonych przez strony w zakresie porozumienia przyjętego na podstawie art. 387 k.p.k., wyda rozstrzygnięcie zgodne z przepisami prawa materialnego. W sytuacji gdy strony nie wyrażą zgody na zaproponowane uprzednio warunki skazania oskarżonego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, sprawa będzie podlegała rozpoznaniu na zasadach ogólnych.